

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis Pœnitentiæ & Extremæ Unctionis;
necnon varia summorum Pontificum Decreta, contra Moralis corruptæ
propositiones, & alia

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 8. Ut vitetur nullitas in Confessione illorum qui de peccatis tantùm venialibus confiteri solent, debet-ne Confessarius illis consulere, ut peccatum aliquod mortale olim commissum confiteantur? &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40817

renunciare, & resistere perversæ suæ naturæ propensione: tunc etiam si aliqua sua negligentia, de illis peccatis dolorem necessarium ad obtinendam absolutionem non habuit, non tamen idcirco sacrilegium eo ipso committit.

S. Bonav. in
4. sentent.
dist. 17. part.
2. quæst. 4.
art. 2. ad 4.

Nam & idem sanctus Bonaventura alibi docet, illos qui ex aliqua negligentia, quam tamen non advertunt, non habent charitatem, seu dispositionem necessariam ad gratiam in Sacramento Pœnitentiæ consequendam, aliquando non recipere gratiam, sed tamen non peccare.

Ad illud, inquit Doctor Seraphicus, quod obijcitur de absolutione: Dicendum, quod nemo recipit effectum nisi charitatem habeat, saltem in principio Confessionis, vel in medio, vel in fine. Multi autem habent in fine, qui tamen non habent in principio: & alii se credunt habere in principio & in fine, qui fortassis non habent: & aliqui non habent nec credunt se habere. Primi non incurrunt offensam, sed acquirunt gratiam: Secundi evadunt offensam, quamvis non acquirant gratiam: Tertiis verò non acquirunt gratiam, sed iram.

Quæst. 8. Ut vitetur nullitas in Confessione illorum qui de peccatis tantum venialibus confiteri solent: debet-ne Confessarius illis consulere, ut peccatum aliquod mortale in vita præterita olim commissum confiteantur, quia scilicet adest certitudo saltem moralis quod de illo verè dolent?

Resp. Etiam si vix in eo casu aliqua generalis regula assignari possit, quia scilicet fieri potest, ut hæc praxis confitendi aliquod peccatum mortale olim commissum, alicui pœnitenti nocere possit; præsertim si illum distrahat & impediat, ne se verè excitet ad detestandas

De Sacramento Pœnit. Cap. VI. 65

cum Dei gratia peccata sua quoudiana, & conetur illa emendare: dum scilicet valdè levia esse putat, & ideo necessariam non esse talem detestationem: quod tamen posset aliquando Confessionem sacrilegam efficere ob contemptum effectus Sacramenti ut supra dictum fuit.

Nihilo tamen minùs, communiter & ordinariè loquendo, hæc praxis confitendi aliquod præteritæ vitæ peccatum, laudabilis omninò videtur, & ideo Confessarii eandem praxim communiter consulere possunt. Primò quia id agendo evenire potest, ut is qui fortassis gratiam Sacramentalem non consequeretur [quia videlicet, ob aliquam suam negligentiam, quæ tamen contemptum Sacramenti non includit, non habuit dispositiones necessarias ad consequendam absolutionem peccatorum venialium quæ confessus est] illam tamen consequatur, habens, ut supponitur, verum dolorem de peccato mortali præterito quod confitetur. Secundò quia, ut ait sanctus Thomas, erubescencia quam experimur in Confessione peccati gravis, est aliqua pars satisfactionis & pœnæ debitæ pro eodem peccato:

Alio modo, inquit Angelicus Doctor, Confessio diminuit pœnam ex ipsa natura actus confitentis, qui habet pœnam erubescencia annexam; & ideo quanto aliquis pluries de eisdem peccatis confitetur, tanto magis pœna diminuitur.

S. Tho. in 4. sent. dist. 17. quæst. 3. in solutione quæstiunculæ 2. art. 5. in fine.

Addi potest, ad majorem hujusce quæstionis elucidationem, resolutio exarata ab illustrissimo hujusce ævi Doctore, ut responderet dubio sibi proposito, utrum scilicet consilium dari posset illis qui vitam verè Christianam ducunt & à peccatis mortalibus immunem, ut non confiterentur levia hæc delicta quoti-

66 TRACTATUS VI.

diana, ne cum habeant levissimas tantum culpas ante Confessionem, inde exeuntes gravis peccati rei inveniantur ob Sacramenti profanationem quæ in Confessione peccatorum de quibus verus non adest dolor, reperitur?

Respondet eximius ille Doctor, relatum modò opinionem satis communem esse, attramen vix probabilem videri & concipi posse; ipse etiam modus eam opinionem proponendi, illius falsitatem demonstrat. Nam duo supponuntur: Primò facilè evenire posse ut ille qui sanctè vivit, non habeat dolorem necessarium de levibus culpis quibus assuetus est, & de quibus confiteretur; nam hæc est ratio, ob quam approbatur consilium datum à Directoribus prudentibus, de non confitendis levibus hujusce generis peccatis, ne scilicet hæc Confessio sine vero dolore fiat. Alia suppositio est, quod dum id accidit, ille qui venialium tantum reus erat, dum ad Pœnitentiæ Tribunal accessit, inde exit mortalis peccati reus, quod scilicet ex sancta anima & digna regnare cum Christo, Dei hostem efficit & inferno dignam.

Est-ne credibilis talis mutatio, tam subita tamque miserabilis, ob defectum qui nullam malitiam involvit, ob solam omissionem, quæ in hominibus verè bonis ex sola humana infirmitate provenire potest? Nam cui evenire non potest, ut confitens levia peccata, quæ ideo non multum movent, de illis cogitet minus quàm par est? & defectus doloris ex inadvertentia, aut distractione proveniens, aut certè ex quodam tepiditatis statu, poterit Dei gratiam eripere, & ab eo in æternum nos separare?

Si id verum esset, vix puto, reperiri posse aliquem, neque etiam inter sanctissimos Mo-

De Sacramento Pœnit. Cap. VI. 67

nachos, aut Moniales, à teneris annis longè à mundanis nugis educatas, qui possit confidenter credere, se innocentiam Baptismalem conservasse; Etenim cùm sæpissimè confiteantur, vix credibile est, illos non aliquando passos esse aliquem doloris defectum, præsertim circa levia & quotidiana peccata. Periculosissimum etiam esset bonos & verè timentes Deum absolvere, præsertim in extremis constitutos, dum de talibus solùm peccatis confitentur; quis enim securus esse potest, tales habituros dispositiones necessarias ad recipiendam utiliter absolutionem, nec aliquid eis, propriâ ipsorum culpâ, aliquando defuturum: quod tamen asseritur sufficere ad eorum damnationem æternam, si statim post hanc absolutionem inutilem morerentur; eo quod, ut dicunt, invenirentur rei profanationis Sacramenti.

Si hæc opinio vera esset, putarem eodem tempore, quemque teneri consulere omnibus verè piis qui leves tantùm culpas committunt, ut eas nunquam confiterentur, sed eas tantùm Directori spirituali aperirent ad humiliatorem, & ut ab eo acciperent remedia ad emendationem utilia, sed extra Pœnitentiæ Tribunal.

Num cùm similibus culparum venia duplici viâ obtineri possit, ex quibus una potest subjacere periculo amittendæ gratiæ Dei, quod certè est malorum omnium maximum: alia verò via sine periculo est: ageret-ne sapienter qui non præferret hanc ultimam viam quæ nullum inimiciæ Dei periculum involvit, alteri viæ quæ tanto periculo subest? In hac etiam opinione, vix auderem absolvere illos qui hujuscemodi tantum leves culpas confiterentur; Etenim cùm difficile cognosci possit, utrum illi qui frequenter confitentur, habeant

verum dolorem de peccatis venialibus quibus sunt assueti : quare dabitur eis absolutio non necessaria , quæ efficere potest ut fiant peccati mortalis rei ?

Sed objiciet aliquis , quod negari non potest , illum qui peccata venialia sine vero dolore confitetur , profanare Sacramentum , & hanc profanationem peccatum mortale involvere.

Respondeo , aut non omnem Sacramenti profanationem esse mortalem , aut non profanari Sacramentum , quando contra voluntatem , & ex sola veniali omissione , redditur nullum & infructuosum ; defectus autem veri doloris , est ommissio mortalis quando agitur de peccatis mortalibus : cum enim hæc peccata nos à Deo separent & inimicos reddant , mortaliter peccat qui non facit omne quod in se est ut de eis verè doleat & ira justificetur in Sacramento Pœnitentiæ. Sed idem dici non potest de peccatis venialibus , quia scilicet non propter illa gratiam perdimus , & multi reperiuntur Christiani , ut notat sanctus Augustinus , qui per totam vitam levibus culpis adherent , nec tamen propterea damnantur à Deo , cui sufficit ut purgentur , vel in hac vita , tribulationibus quas patiuntur , aut in altera purgatorio igne.

Et ita cum defectus doloris de talibus culpis commissis , non sit mortalis in se , credere non possum , talem defectum mortalem fieri in Confessione. Et idcirco , ne disputatio in verbis solummodo consistat , dicendum putarem , quod si inutilitas , quæ accidit in Sacramento Pœnitentiæ ex prædicto doloris de venialibus defectu , debet profanatio appellari : tunc omnis profanatio non erit mortalis , nec necessario peccatum mortale involvet.